

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

diasporiana.org.ua

MY FRIEND

A CHILDREN'S MAGAZINE

7
SEPTEMBER
1963

“МІЙ ПРИЯТЕЛЬ” — журнал для українських дітей Канади й Америки. Видає: Централь Українців Католиків. Редагує: о. Семен Іжик. Адміністратор Маріян Міхневич. — Виходить 15-го кожного місяця, крім вакацій. Передплата річно \$2.00, поодиноке число 20 центів.

“MY FRIEND” — The Ukrainian children's magazine in Canada and the United States. Published monthly by the Ukrainian Catholic Council of Canada, 418 Aberdeen Ave., Winnipeg, Manitoba. Editor: Rev. S. Izyk. — Subscription \$2.00 per year, 20c. a copy.

ADDRESS: “MY FRIEND”, 418 ABERDEEN AVE., WINNIPEG, MAN., CANADA

Phone: JU 2-1113 or JU 2-1940.

Authorized as second-class mail by the Post Office Department Ottawa, Ont. and for Payment of Postage in Cash.

Від Адміністрації

Почався новий шкільний рік. Чи Ви всі маєте заплачену передплату на 1963 рік? Коли ні, то пришліть негайно 2 долари. Хто ще не є передплатником, хай **ОБОВ'ЯЗКОВО** стане ним. Кожна дитина, що навчається в Рідній Школі, повинна бути точним передплатником і читачем “Мого Приятеля”, бо це одинокий дитячий журнал для українських католицьких дітей у вільному світі.

Багато з Вас, а може й всі, були в часі вакацій на оселі, над озером, морем, близько лісу, сонця і води. Пришліть нам оповідання, як то Ви провели вакації. Ваші листи будуть чергово поміщуватися на сторінках Вашого журналика.

Члени Пласту, СУМ-у, УКЮ, були на таборах, мали багато гарних переживань, багато дечого навчились, — напишіть нам про це, а радо помістимо друком.

Чекаємо на Ваші листи, передплати і нових читачів!

Бажаємо Вам щасливого й успішного нового шкільного року!

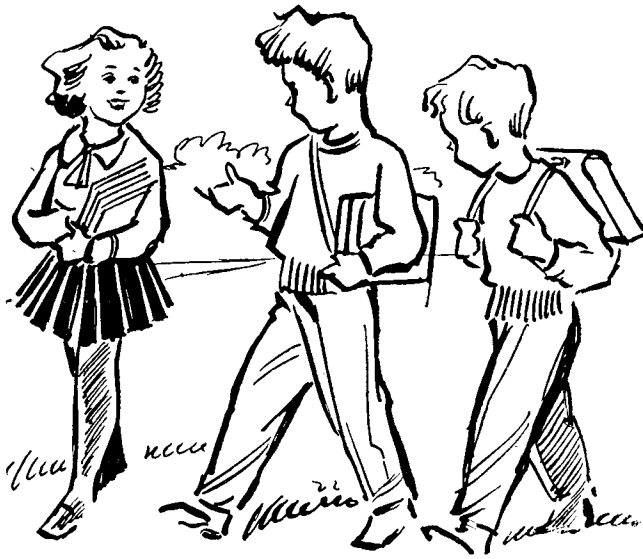

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ:

Роман Зазуля, Торонто, Ont. — \$1.00; Василь Квас, Ексшав, Алта — \$1.00; Михайло Кісь, Портедж ля Прері, Ман. — \$1.00; Розмарі Гульовата, Нью Йорк — \$1.00; Івасик Городиський, Чікаго, ЗДА — \$1.00; Володимир Щупак, Озоне Парк, ЗДА — \$1.00; Юрчик Смеречинський, Торонто, Ont. — \$2.00; Марія Іванік, Крестон, Б. К. — \$1.00; Богдан Борис Попович, Канора, Саск. — \$1.00; Богдан Жеребецький, Саскатун, Саск. — \$0.50; Тарас Пенкальський, Філадельфія, ЗДА — \$2.00; Марійка Довжицька, Елміра, ЗДА. — \$1.00; СУМ, Форт Вілліям, Ont. — \$1.00;

Щиро дякуємо. Хто наступний?

ПРИВІТ ДІТЯМ

Вітайте, діточки, з новим навчальним роком. Попідростали ви, скріпилися нівроку. Обсмалені і сильні ваші руки, а ум готов до праці, до науки.

Вітайте всі, великі і маленькі, і ті, що перший раз прийшли сюди до школи, не плакали, не хлипали ніколи. І ті, яким ще сумно і маркітно, і ті, які ще чуються самітньо. Вітайте всі, ось тут в шкільних кімнатах гостуйте так, як дома в мами й тата, бо школа вам не ворог і не кара, науки скарб приносить всім у дарі, бо школа хоче вас добре навчати, як щира, рідна і трудяща мати.

І. С.

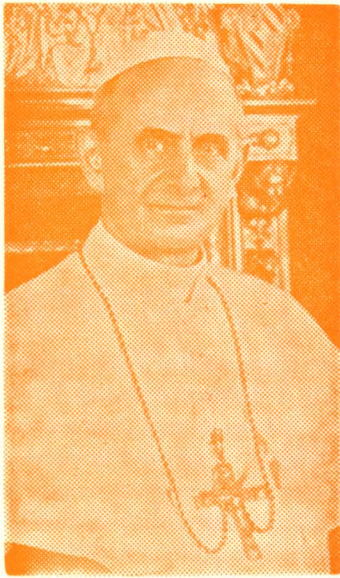
ДО ШКОЛИ

Школярі до школи йдуть,
Мов бджілки роєм гудуть!
Разом руки: мах, мах, мах!
Книжка в торбі :трах, трах, трах!

Ніженьками: туп, туп, туп!
Книжка в торбі: гуц, гуц, гуц!
А травиця-шовковиця
Біля ніжок шовком в'ється!

Йдуть школяріки селом,
Вже дзвіночок: Бам-ба-лом!
З понеділка кличе шкілька:
— Вже минулася мандрівка!

ПАПА ПАВЛО VI

Дня 3 червня 1963 р. рознеслась по всьому світі сумна вістка, що Римський Папа Іван XXIII закінчив свою земську мандрівку. Здавалося, що Католицька Церква залишиться сиротою без свого батька, без свого керманича. Над дверима церков повівали чорні ленти глибокої жалоби.

Але вже не повних три тижні пізніше повідомляли усі газети та усі радіовисильні світу, що білий дим з комина над Сикстинською каплицею у Ватикані повідомив все людство, що вибрано нового Папу, який прибрал ім'я Павло VI.

Запитає може дехто з вас, чому про вибір нового Папи пові-

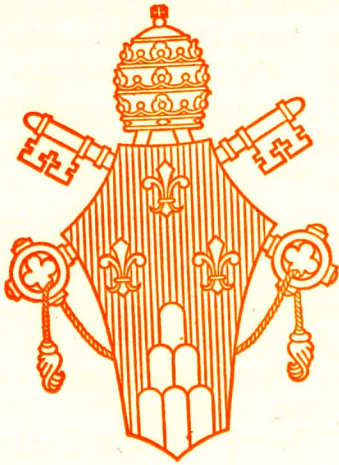
домляють димом з комина, а не телефоном, радієм, чи телевізією?

Справа, бачите, в тому, що Католицька Церква любить придержуватися звичаїв та практик, які увійшли в життя давними століттями і їх не радо міняє.

Вибори Римського Папи відбуваються дещо інакше, ніж вибори президентів, конгресменів, сенаторів та інших представників світської влади. Коли представників світської влади вибирають всі дорослі люди, які не стратили права вибирати, то Папу вибирають тільки найвищі достойники Католицької Церкви, тобто кардинали, яких в часі виборів було тільки 81. Деякі з тих кардиналів живуть постійно у столиці Католицької Церкви — Ватикані, а інші бувають архієпископами по різних краях.

У визначений час з'їжджаються до Риму усі кардинали. Заки розпочнуться вибори Папи, їх приміщують в окремому домі, де є славна каплиця св. Сикста. Всі двері та брами до цього приміщення замурують, телефони та подібні влаштування переривають, щоб кардинали не могли вийти, ані мати зв'язку зі світом так довго, поки не виберуть Папи.

Вибори відбуваються в Сикстинській каплиці. Голосування

Герб Папи Павла VI

відбуваються кілька разів на день, бо Папою буде вибраний тільки той, хто одержить потрібну кількість голосів. Якщо кандидат на Папу не одержить приписаної кількості голосів, тоді це голосування уневажнюється, а картки, якими відбувалося голосування, спалюють в призначеній до цього печі, wraz з соломою. Вірні, які очікують на вибір Папи на площі Св. Петра, бачать, що з комина виходить чорний дим, який повідомляє, що Папи не вибрано. Це повторя-

ється так довго, аж один з кандидатів одержить потрібну кількість голосів. Тоді картки теж спалюють з іншими додатками і дим стає білий. В тій хвилині знають вже всі, що Папу вибрано.

Такі вибори Римського Папи називаються "конкляве". Це слово латинського походження. В перекладі на нашу мову воно означає приблизно "замкнені на ключ".

Коли наша Церква дістала нового Голову та Керманіча, просім Всевишнього Господа, щоб нововибраний Папа Павло VI причинився до облегшення терпінь та важких переслідувань вірних Української Церкви на наших рідних землях, які знаходяться у важкій неволі безбожницької Москви, та щоб проголосив блаженним нашого Великого Митрополита, Слугу Божого Андрея. Просім Господа, щоб Українська Церква і її вірні, що живуть в розсіянні по цілому світі могли заяснити усім своїм блиском та стати взором для інших людей, серед яких доводиться нам жити.

Володимир Мауцьків

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Мені здається, що нема нігде у світі української дитини, яка не чула б імени Лесі Українки, а всі старші діти, які знають, що вони належать до української на-

ції, напевно вивчили хоч один з віршиків, що їх написала Леся Українка.

Саме цього року в дні 1 серпня проминуло 50 літ від хвили-

ни, коли далеко від рідної землі, будучи на лікуванні, розпрощалася зі світом наша найбільша поетка Ляриса Косач, яка підписувала свої прегарні твори іменем Леся Українка.

Вона почала писати свої поезії доволі скоро, бо вже в тринадцятому році її життя появились перші її віршики. Цих творів прибувало з кожним роком і прибиралось поважне число томів. Леся Українка вміла так гарно описувати українську природу, вміла так вірно перелляти на папір свої почування, свою любов до України, вміла захопити до чину навіть остиглі вже серця.

Так зложилось, що вона важко захворіла вже в дитячих літах та лікувалась у всяких лікарів та всяких краях ціле своє життя. Більше свого життя провела в ліжку, як недужа, та, мимо того, вона мала стільки сил, стільки кріпкої волі та стільки мужности, що вона вивчила немало чужих мов, пізнала немало чужої літератури і все це вміла використати для свого рідного народу. Вона розуміла всіх та вміла оцінити кожного:

У маленькій хатинці, у тихім куточку
Мати спить і дитина маленька.

У віконце одчинене линуть з садочку
Урочисті пісні соловейка.

Мати спить, над колискою сина

схилившись,

Певно пісню малому співала,
А тепер, приспала його, утомившись,
Край його і сама задрімала.

Вона любила свій край, свою
рідню природу та все своє:
Була весна — весела, щедра, мила,

Промінням грала, сипала квітки.
Вона летіла хутко, мов стокрила,
За нею вслід співучії пташки.

Найкращим твором Лесі Українки є *Лісова пісня* повна уявних постатей. Цей твір сфільмовано і його можна було оглядати і в Америці. Не менш гарними та глибокими змістом є: *Блакитна троянда, Кассандра, Руфін і Пресілла, У катакомбах, Оргія, Камінний господар* та багато інших.

Хоч писала їх Леся схорваною та немічною рукою, то вміла влити в них стільки життя і сил, стільки завзяття, стільки мужности, як ніхто перед нею і ніхто після неї:

Гетьте думи, ви хмари осінні!

То ж тепер весна золота! . . .

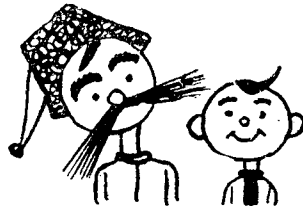
Так! Я буду крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Буду жити! Геть думи сумні!

Тому, мої дорогі читачі, старайтеся пізнати Лесю Українку та, ідучи її слідами, старайтеся полюбити нашу Батьківщину-Україну такою любов'ю, як вона її любила.

Вставай, хто живий,

В кого думка повстала!

Година для праці настала! . . .

У БАБУСИНІ ІМ'ЯНИНИ

Радить раду, радить раду
Чета невеличка,
Жвавих братчиків чотири
Ще й одна сестричка:

В барабан як загреміли,
В сурму, у чинелі,
В миснику аж задзвеніли
Ложки та тарелі.

“Гей, бабуні ім'янини,
Треба привітати,
Всі з музикою підемо
До бабуні в хату!”

А бабуня аж руками
Затулоє вуха,
Вже в страху, щоб від музики
Такої не вглухла.

І хоч їй не дуже милі
Ті музики згуки,
Та вкінці все ж обдарує
Бабунечка внуків.

Я. В-ко

ВЕРЕСЕНЬ

Осінь вже іде до нас. Тільки вийдіть на поляну, де лиш ваше око гляне, скрізь порожньо і самотно. Там, де літом було глітно, де дітвора гомоніла, там, де ватра так горіла, зараз сумно, пусто, глухо. Та наставте добре вухо, може нишком із долини звук який до вас прилине. Одне зайчик-побігайчик вибіг з лісу на поляну. Сюди-туди очком глянув, м'ячиком перекотився і в густих ожинах скрився. Певно радий і щасливий, що не йде сюди мисливий.

На горісі, ген, на гілці може трохи тісно білці, та вона, оця газдинька на вигоди не зважає, за горішком заглядає, дещо з'їсть, а решту пильно у коморі нагромадить, їжа згодом не завадить, як прийдуть морози люті, снігом скрізь як заіскриться, то горішок пригодиться.

Тихо й пусто на поляні. Часом мишка тут загляне, чи не кинув хто з краєчка кусень доброго тістечка, або сира округину, що придасться все на зиму.

Скрізь тут діти гомоніли, тут гуляли, спали, їли, тут вогонь у вечір клали, тут пісні свої співали, діти були тут щасливі, жартливі, гомінливі. Все минулося, поволі всі пішли вклонитись школі.

І. С.

Столиця України Київ — Хрещатик

КИЇВ

Україна за княжих часів особливо Ярослава Мудрого, була дуже могутня і багата. Можемо собі уявити вже з цього, що церкви покривали золотою бляхою. Цілком сміло можемо назвати цей період часу “золотим віком України”. Тому, що в Києві в той час було багато церков покритих золотою бляхою, то навіть і чужинці звали столицю України “Золотоверхий Київ”.

Ярослав Мудрий значно поширив столицю Київ, оточив його

оборонним муром із трьома брамами. Одна з них, де була церква з золотою банею, стала відома як “ЗОЛОТА БРАМА” або “ЗОЛОТІ ВОРОТА”.

Вчені твердять, що брама була також покрита золотою бляхою, тому і назва “ЗОЛОТА БРАМА” або “ЗОЛОТІ ВОРОТА”. Ми повинні з цього бути горді, бо такого в цілому світі не було і немає, щоб церкви були криті золотою бляхою. Це було тільки в столиці України

в Києві. Можна це назвати вось-
ме чудо світу.

Зажерливі і заздрісні північні
племена москвинів, багато разів
нападали на Київ і грабили йо-
го, а киян вбивали.

З останньої церкви, що була
ще крита золотом бляхою, вже
в двадцятому столітті здерли і
ограбили московські большеви-
ки-безбожники, золоту бляху.

ПІСНЯ

Раз, раз, раз,
В школу всі нараз
Машерують рівно, сміло,
Вправо, вліво, вправо, вліво,

Два, два, два,
Школа, не біда,
Там лавки такі новенькі,
Стіни білені, чистенькі,

Три, три, три,
Час нам всім іти,
Час забратись до науки,
Час привчатись до азбуки,

Три, чотири, п'ять,
Діти всі числять,
Додають і віднімають
Вже до десяти добре знають,

НАША МАНДРІВКА

Вересень такий ще гарний, нуте з нами у мандрівку. Починай-
мо від города, де царює мир і згода, де на сонечку рядочком похо-
вавшись під листочки, досягають огірочки.

Біля них, неначе рожі, помідори спілі, гожі. Хтось кілочки
тут поставив, помідори прив'язав, щоб котрий із них не впав.

А в кутку, мов на сторожі, соняшник стрункий, та гожий гордо
голову підняв і говорить сміло-пишно: — Я тут пан, і я господар,
я в городі цім володар.

Ну і гляньте, як негарно соняшник в гурті повіся, як погано
він згордів, бо крім нього в огороді ярини буває много: буряки,
цибуля, морква, бараболя і фасоля і горох і жовта диня. Справді
годі тут сказати, хто найліпший, хто найкращий, і кому тут перше
місце в справедливості віддати.

Нуте, далі у мандрівку. Ось садок, а в ньому груші, яблуні і
сині сливи. Кожен у садку щасливий. Бджоли тут гудуть, кружля-
ють, з квітів мед смачний збирають. Тут метелики крилаті вчаться
крила розправляти. Тут пташки пісні співають, Бога-Творця вели-
чають. Скрізь приємно мандрувати, все побачити, пізнати. Ліс,
поля, гаї, левади, повно скрізь краси й принад. І. С.

Микола Погідний

ГЕТЬМАНСЬКА БУЛАВА

(Казка)

(Закінчення)

І дивне диво сталося в Україні. Летом пташини рознеслася вістка по цілій Україні про віднайдену гетьманську булаву.

І переказував цю радісну новину батько-Дніпро-Славута Донові та Дністрові, а Дністер — Тисі та Дунаєві.

І заграли дзвони у Києві-городі, у Чигирині, Полтаві, Батурині, у Галичі та далекому Ужгороді. І тоді рушив увесь нарід у Київ оглядати гетьманську булаву. Сотні й тисячі козацтва і простого люду спішило до гетьманської столиці. Як буйного цвіття, як зеленого листя — так лавами всіми шляхами, дорогами, стежками хвилювало від козацького люду. А все те йшло і плило на Київ, на Київ.

А там вийшов козак Нетяга до народу і підніс гетьманську булаву високо, високо. А гетьманська булава тоді засіяла, як сонце і весь люд своїм сяйвом звеселила.

І вдарили добоші у літаври і заграли сурмачі у сурми на всі чотири сторони світу. А тоді виступили полковники з пірначами перед люд та й питають: — Хто у нас тепер гетьманом буде?

А весь нарід так і закричав:

— Той, що гетьманську булаву умів дістати! Козак Нетяга хай буде гетьманом! Слава козакові Нетязі, слава, слава! — кругом загомонило.

І знову задзвонили у Софійському Соборі усі дзвони; знову добоші вдарили у літаври, а сурмачі заграли у золоті сурми.

І став козак Нетяга гетьманом усієї України від Дону аж по Дунай.

ОБЛІТАВ ЖУРАВЕЛЬ

Облітав журавель
Сто морів, сто земель,
Облітав, обходив,
Ноги, крила натрудив.

Ми спитали журавля:
— Де найкраща є земля? —
Журавель відповідає:
— Краще рідної — немає!

ЧОРНИЙ БРАТ

(КАЗКА)

На одному озері, на півдні України, жив великий, білий лебідь. Всі казали, що він надзвичайно гарний, і сам він був тієї самої думки. Тому він завжди гордо вигинав свою довгу шию і заглядав у чисту, прозору воду озера. У воді, ніби в дзеркалі, відбивалася вся його пишна постаць. І він любувався собою. Називався він — Красень.

На зиму він, разом з іншими лебедями, відлітав у вирій. А весною завжди вертався. Він любив це озеро, бо тут була його Батьківщина.

Одної осені всі лебеді полетіли у вирій. Перелітали вони Чорне море. Коли вони були в половині дороги над морем — зірвалася страшна буря . . . Громи греміли, блискали блискавки, а вітер рвав хмари і здіймав височенні хвилі на морі. Вітер кидав лебедів у повітрі, чіплявся за крила — не дав летіти. Вони дуже потомилися . . . Найбільше втомився Красень. Вітер відніс його від гурту, і йому було дуже тяжко самому боротися з негодою.

Сідати на воду лебеді не могли. Вони звикли до тихої води — в озері, а у морі вода вирувала, ніби кишла. Красень все далі відбивався від гурту. Він втомився і знесилився, ледви міг ворухити крилами.

Раптом він побачив на морі якийсь острівець, увесь обнизаний зірочками. Красень вирішив сісти на ньому і відпочити. Він, респтками сил, полетів до острівця. Над самим острівцем вітер шарпнув його, і люто кинув ним вниз. Над острівцем були натягнені якісь дроти. Красень, збитий вітром, зачепився крилом за дріт, а потім упав і дуже вдарився.

Від втоми і від болю він втратив свідомість. Коли очунав, побачив, що лежить на чомусь твердому і блискучому, а кругом нього стоять люди. Він знав людей, бо бачив їх вже раніше, біля свого озера. Люди ніколи не кривдили лебедів, і він не боявся їх. То ж і тепер не злякався. Крило його дуже боліло, боліли груди, і він не міг рухатися. Люди взяли його і поклали в якусь загороду. Красень був задоволений, бо не шарпав його вітер.

На другий день буря уляглася. Засяло сонце, стало тепло. А Красень лежав у загороді і не ворухився. Він був хворий . . . Люди в білих сорочках і білих шапочках приходили до нього, приносили їсти й пити. Жаліли його і заспокоювали, казали:

“Не журися Красню! Одужаєш і полетиш далі. А тим часом їхатимеш з нами”.

Цей острівець, на який впав

Красень, то був не острівець, а корабель.

Красень одужував дуже пово- лі. А корабель плив і плив мо- рем. Нарешті приплив аж до Ав- стралії. Люди взяли Красня, сі- ли з ним в човен, і відвезли йо- го до берега. Тут у море влива- лася річка, і вони пустили Крас- ня на тиху воду.

Він відразу поплив до берега річки, у тінь від дерев. Одно крило ще трошки боліло. Але те- пер це не дуже турбувало Крас- ня. Було тепло, вода кругом ньо- го була тиха, у воді багато по- живи. Він вирішив, що буде тут доки остаточно видужає, а тоді полетить додому — до озера в Україні.

Одного дня, Красень сидів на тихому плесі річки, і любувався собою заглядаючи у воду. Рап- том почув спів. Співав лебеди- ний голос. Він одразу це пізнав. Красень зрадів, що поблизу є десь інші лебеді, і швиденько поплив туди, звідки долітав до нього голос лебединої пісні. За закрутом річки він побачив ле- бедя. Але чомусь той лебідь був зовсім чорний. Одначе Красень не вагаючись, наблизився до нього. Чорний перестав співати, і здивовано дивився на білого Красня. Вони привіталися.

“Братіку! — обізвався Кра- сень — яку це ти пісню співав. Заспівай, будьласка, ще раз!”

Чорний не дався довго проси- ти і заспівав:

Маю тут всього доволі,
Легко так минають дні,

І у всьому вольна воля —
Чого ж сумно так мені? . . .

Сяють в небі пишні зорі,
Сонцем припікають дні,
Налітає вітер з моря —
Все якось не по мені . . .

Інші води, інші зорі,
Якісь інші кращі дні,
Не такий і вітер з моря —
В снах ввижаються мені . . .

Дивне слово — Україна
Уплітається у дні,
І тривожить снами ночі —
Щось нагадує мені . . .

Як би міг я пригадати —
Де були ті кращі дні?
Ой, чи може хто сказати —
Чого тужно так мені? . . .

Красень затремтів, торкнувся чорного дзьобом — поцілував, і заспівав йому:

Дивне слово — Україна?
Та то ж моя Батьківщина!
Може ти її згадав,
Тому тебе й сум обняв?

Чорний сумно сказав:

“Я ніколи не був в Україні,
я не знаю де вона, і яка вона...
Чому ж кажеш, що я маю нею журитися? . . .”

Здивований Красень запитав:

“А чому ж ти, співаючи піс- ню, згадуєш Україну?”

Чорний задумався, а потім від- повів:

“Старі лебеді завжди згадують Україну, співають сумних пі- сень і плачуть . . .”

“Чому ж не розпитаєш до ладу старих?” — питає Красень.

Чорний зневажливо махнув крилом —

“Ет! Старі такі нудні . . . Зберуться гуртом, і почнуть нам, молодим вичитувати — а ви забуваєте хто ви й звідки ви: а ви тільки про забави та про легке життя дбаєте: а не хочете подумати про Батьківщину: а ви такі, і сякі, і мову рідну забуваєте” . . . . .

Здивувався Красень ще більше. —

“Як то мову забуваєте? А ось же ти до мене говориш по нашому, і пісню співав по нашому” . . . .

“Та я ще трохи знаю нашу мову. А діти то вже таки не зна-

ють. Ми, коли зберемося гуртом, то говоримо по тутешньому” — каже Чорний.

“Як то? — дивується Красень — між собою говорите по чужому? То ви й справді забуваєте Батьківщину” . . . .

Чорний сердито крутнув головою, і гукнув: “Ти молодий, а говориш як старі . . . Ми тут народилися, значить тут наша Батьківщина.”

Красень сумно похилив голову і сказав:

“Я не можу зрозуміти того, що говориш” . . . .

Обидва поплили в різні сторони. Але скоро повернулися, і знову почали балачку.

(Далі буде)

*Діти з парафії на Парках біля Вінніпегу, які прийняли перше св. Причастя.
За дітьми стоїть о. ред. Семен Іжик.*

ВІДКОЛИ ЖАБИ РАХКАЮТЬ

Раз сиділи три жаби на великому камені й приглядалися до якоїсь звірючки, що поволі лізла по землі. Звірючка ця була незвичайна: Низька, плеската та широка, зверху щось ніби груба бляха, а зо споду тільки ніжки та трішки голівки видно.

Задивилися жаби, аж тут камінь чогось похитнувся і жаби

попадали. Та падаючи з каменя в траву, вони пізнали, що це таке лізе. Ми вам не скажемо, що там таке лізло, ви тільки слухайте, як закричали з переляку жаби:

—Че-че-че-ре-ре-ре-па-па-ха! . . .

І так до сьогодні кричать.

В САДОЧКУ

Жили собі на Україні
Маленьких діточок аж трьох,
Одно дівчатко, двох хлоп'яток, —
Отож було їх небагато, —
А збитків, криків за п'ятьох. —
Нераз патик до рук брав тато!

Найстарший з них Андрій-збиточник,
Молодший Ромчик чорноокий,
Що сміючись ловивсь за боки,
Та ще й сестричка, себто третя,
Уляною звала їй тета;
Разом гуляли по садочку.

То бігали, то скакали,
Неначе коні стрибунці,
Поза пеньки дерев ховались,
Коли разом в півжмурки грались,
Нераз-було-втраву падали,
На radoщах сміялись всі.

В садочку совганку зробили
З дощок маленькі пустуни,
Тай ще драбину приложили,
Щоб можна вилізти туди,
І на штанцях згори летіли,
Задерши ноги догори.

Ще й гойданка у них була,
Сильна така, хоч невелика,
То гойдались на зміну всі. —
Нераз була і заковика,
Усім трьом місця там нема,
Кричало кожне — “дай мені”.

У кожного з них був ровер свій,
І колісцячко тростинове,
І песик живий, не гумовий,
Ручних бальончиків багато,
Що їм купили їх мама й тато,
Щоб грались і щоб був спокій.

А песик той, маленький Бурко,
І котик сірий звався Мурко,
Так за дітьми усе скакали,
Часом в траві козлом падали,
То знов ловили за штанцята,
Як бігали в саді малята.

Андрійчик, Ромчик і Уляна,
Бальончиком все грались зрана,
Кидали ним вгору високо,
А Бурко лиш зорив це око
І хвостиком кивав на Мурка,
А той з жалем дивись на Бурка.

Потім в городі, де скакали,
Маленьку грядочку скопали,
Квіток багато насадили,
Ще й грабельками скородили,
Потім маленькими руками
Рядочки квітів підливали.

Оттак їм дні ішли за днями,
Весна пройшла і літо теж,
Нестало півкоп між стернями,
Послались доли туманами, —
Тихенько осінь йшла! Егеж!
А діти в школу йшли з книжками.

СТРІЛЕЦЬ І ВЕДМІДЬ

Одного разу вибрався стрілець з собакою на полювання. Ішли та йшли, коли собака почав гавкати та бігати за заяцем, а стрілець за ним. Бігали за заяцем аж втомились, а тоді полягали під деревом, та й заснули твердим сном. Коли пробудились уже темніло. Встав він шукати де би переночувати. Аж раптом побачили хату, обережно відкрили двері і ввійшли до середини. В хаті не було нікого. На шафі стояло кілька слоїв меду. Тому, що стрілець був дуже голодний видобув із торби хліб, і почав його з медом смачно заїдати. Після того ляг на ліжко, яке було зроблене з сіна і моху і спокійно заснув гладячи свого собаку по голові. Збудились вранці від сильного тріскоту дверей і якогось дивного бурмотіння. Зірвавшись з ліжка стрілець, побачив перед собою величезного ведмедя, що кричав до нього захриплим голосом: “Скажи мені, будь ласка, хто тобі дозволив господарити не в своїй хаті і їсти те коло чого ти не трудився? Пам’ятай, отже, що тільки в свої хаті своя правда, і сила, і воля!”

*Ліда Марія Салманів,
Вест Гил, Онт.*

Малий рибалка

Дядько вудочку кушив,
Справжню, невеличку,
Щоб я рибочку ловив,
Щоб ходив над річку.

Рибка в’ється біля ніг
Звинно так і хутко,
На пісочок я приліг,
Кинув в трави вудку.

Я над річечку іду,
Не йду, а стрибаю,
По водичці там бреду,
Камінців шукаю.

Плавай рибко золота,
І не бійся вудки,
Поки тут рибалчу я,
Ти безпечна тутки.

If Not Delivered Return to:

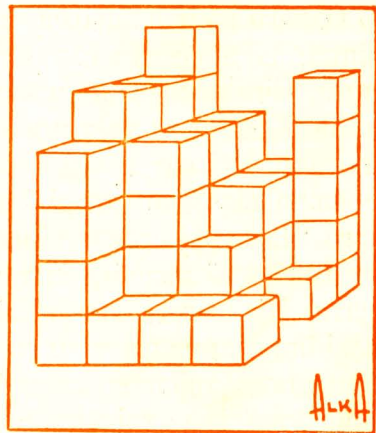
"MY FRIEND"

418 Aberdeen Ave.
WINNIPEG 4, MANITOBA

ЗАГАДКИ

ПЕРШИЙ ОБРАЗОК: Пластун на таборі має завдання засвітити свічку, повісити ліхтарню над брамою табору і запалити пластовий вогник-ватру. Прикро, але він має тільки один сірник. Відгадайте, від чого почне цей бистрий пластун, засвітивши той один-одинокий сірничок?

ДРУГИЙ ОБРАЗОК: Підрахуйте, скільки всіх кубиків є в цій стирті кубиків? Скажіть, скільки є таких кубиків, що їх на образку не видно, бо вони заховані за іншими? І нарешті: Скільки, за вашим підрахунком, є кубиків на долівці (на самому низу)?

Є країна, що достатки
Там були великі,
А церкви, то золотою
Бляхою покриті.

Другої столиці в світі
Не було такої,
Щоб церкви в них дахи мали
З бляхи золотої.

Тож зятяте собі добре
Про те любі діти,
Бо ж то є чим українцям
На весь світ гордіти.

Навіть золотий дах мали
І міські ворота.
Все ограбила це дика
Північна голота.